

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignvm Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiae

In Qvinque Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

Archiepiscopatus de littera R. cap. XXX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38372

cilia. De eo plura in Cardinalibus, & in secundo Arboris ramo.

ANNOTATIO.

Trittemius de vir. ill. Ord. S. Bened. lib. 2. cap. 139. & lib. 4. c. 42. & 128. & de scriptoribus Eccles. aliisq; in locis, omnesq; tam Civilis, quam Pontifici iuris interpretes, qui à Trittemio acceperunt, Abbatem Monacensem nominant hunc nostrum Nicolaum, sed Maniacensem debere legi, ex Sicilia Chorographia, & ipsius Monasterii titulo, edocti sumus, Condonandum tamen tantis uiris, qui ob locorum magnam distantiam, ex quadam litterarum affinitate, hunc errorem posteris reliquerunt. Locus verò ille denominationem habuisse dicitur à Georgio illo Maniace, Sicilia, pro Constantino Monomacho Imp. Prætoris, qui vicinus est Randatio oppido, ad radices montis Aetnæ, in eaq; Monasterium Ordinis D. P. N. Benedicti, fundatum est à Margarita Regina, Gulielmi mali Regis Siciliae uxore, anno Domini 1182. cui & annexum est cœnobium S. Philippi de Fargala. Vocatur autem prædictum Monasterium, Sancta Maria de Maniace.

Archiepiscopatus de litera R.

Ragusini, in Dalmatia. Cap. XXIX.

D.

HRISOSTOMVS de S. Gemiliano, Calaber, Monachus Montis Casini, creatus Archiepiscopus Ragusinus circa annum Domini 1560. Vir sanctitate insignis, & reformator Monachorum Insulæ Melitæ, non longè à Ragusio, scientia etiam litterarum non mediocriter enituit. Obijt Ragusii, ibique sepultus est. *Placidus Romanus, Monachus Casinensis, in Supplemen. vir. illust. Mont. Casini, MS. quod apud me est.*

Rauennates in Romandiola.

33 **D. MARINIANVS**, Romanus, Monachus S. Andreae Romæ, communi totius populi Rauennatis consensu, tergiuerfans, ac renitens Archiepiscopus creatus, Anno Christi 595. præfuit an. 11. & mens. 1. Vir fuit pius, & doctus, ut testantur nonnullæ eius Epistolæ ad S. Gregorium scriptæ, & S. Gregorii ad ipsum. Obijt Rauennæ anno 606. die 10. cal. Nouembris, & extra muros Classis in Diui Apollinatis porticu sepultus est, ad cuius sepulchrum hæc olim Carmina legebantur.

San-

Sanctificis semper monitis memorande sacerdos,
 Hoc posuius tumulo Mariniane iaces.
 Corpore defunctus, tamen est tua fama superstes,
 Artus obit terris, lux tua facta tenet.
 Menibus his veniens Romana Antistes ab Vrbe
 Tutasti precibus sanctè Rauennatum.
 Cuncta saluifero disponens tempore secla,
 Te pius in populo Christo regente decit.
 Quod tamen his templis meruisset sumere busta;
 Te placuisse Deo tanta sepulchra probant.
 Vtq; vices cuius gessisti rite sacerdos,
 Ipsius inque locis sit tibi causa quies.

ANNOTATIO.

Vocatur hic a Trittemio de uir. Ill. Ord. S. Ben. lib. 4. c. 88. Marianus per Syncopen, Marinianum tamen debere legi docent Hieronymus Rubens lib. 4. hist. Rauenn. & S. Gregorius Papa in registro; cuius ad eum extans Epistola, uidelicet lib. 4. ep. 54. lib. 5. ep. 1. 24. & 28. lib. 6. epist. 39. lib. 7. epist. 11. 18. 19. 21. item lib. 7. Indiçt. 2. epist. 10. 49. & 98. lib. 8. epist. 8. & 9. lib. 9. epist. 2. 28. & 68. lib. 10. epist. 5. lib. 11. epist. 32. & lib. 12. epist. 1. Est & alia eiusdem S. Gregorij epist. pro confirmatione eius in Archiepiscopum, lib. 4. hist. Rauenn. Hieron. Ruben. tali exordio: Cum omnis ecclesia Sanctorū. Arbitror hunc Marinianum eundem esse cum eo ad quem scribit idem D. Gregorius lib. 2. Indiçt. 11. epist. 27. cuius titulus est, Mariniano Abbati de Panhormo.

60 D. Honestus, Rauennas, monachus, & Abbas Classensis, iuxta Rauennam, Archiepiscopus renunciatus Anno Domini 970. cum ecclesiam sibi commissam strenuè gubernasset annis plus minus 13. & multa ad ecclesiasticam disciplinam conseruandam piè sanxisset, summo Rauennatum dolore, carnis sarcinam deposuit, anno 983. Rubens, lib. 5.

62 D. Gerebertus (quem alii Gilbertum uocant) Aquitanus, Gallus, monachus cœnobii S. Benedicti Floriacensis, iuxta Aurelios in Gallia, & Abbas S. Colūbani Bobiensis, deinde Archiepiscopus Remensis, sed ab ea sede deiectus, quod contra canonum instituta uiuente adhuc proprio Archiepiscopo, eidem se præfici (ignotanter tamen) passus fuisset: tandem ab Othone Imp. III. Ecclesia Rauennati præpositus, anno 997. sequenti, sic exigentibus meritis, summū ecclesie culmen ascendens, Siluestri II. nomen accepit. Annonius lib. 5. c. 46. Tritt. lib. 4. c. 9. Rubens lib. 5. et Andreas Dandulus in Hist. lib. 9.

c.1. par. 33. qui *Abbatem Bobiensem fuisse refert.*
Remenses in Gallia.

26 Sanctus Nivardus Gallus, monachus Luxouienfis, & Abbas in Francia, in omni sanctitate vita transacta, miraculis coruscus migravit in cælum Calendis Septembris. Floruit anno Domini 660. *Tritt. lib. 4. c. 62. & alij.*

32 D. Hincmarus, siue Haynardus, monachus Sancti Dionysii Parisiensis, eruditione, & rerum humanarum peritia præcipuus, creatus circa annum D. 860. Ludovicum Balbum Imp. coronavit. Ad eum scripsit Nicolaus Papa, dist. 8. Mala autem consuetudo. Tandem cum posteris plurima ingenii sui monumenta reliquisset, obiit circa annum D. 880. *Tritt. lib. 4. c. 87. & Belforest.* Scripsit non contemnendæ auctoritatis plura Opuscula, videlicet,

Ad Ecclesiam Rauennatensem, lib. 1.

Ad Vvalonem Episcopum Metensem, lib. 1.

Vitam S. Remigij Archiepiscopi Remensis, quæ extat apud Surium Tomo 1.

Encomium eiusdem, quod est apud Mosandrum Tomo 7. Surij. 1. Octobris.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Extant ad eum Tomo 3. epist. Decretal. Nicolai Papæ I. epistolæ quinque, scilicet 28. 29. 37. 41. & 47.

39 D. Gilbertus, siue Gerbertus Aquitanus, Gallus, monachus Floriacensis, anno 992. creatus, non paulò post ab Archiepiscopatu fugatus, ad Ottonem III. Imperatorem, quondam discipulum suum, se conferens, ab eodem Rauennatibus prælatus est, uti paulò ante demonstrauius: deinde factus est Romanus Pontifex: vnde versus,

Transit ab R. Gerbertus, ad R. fit Papa uigens R.

id est, à Rhemensis Archiepiscopatu, transiens ad Rauennatensem, fit Romanus Pontifex. *Tritt. ut supra, Panuinus, & alij.*

Rhegitani in Apulia.

D. Rangerius, monachus S. Trinitatis Cauæ. *Tabule Cauenses.*

D. Constantinus de Lannoy, monachus S. Seuerini in ciuitate Neapolis, ex Episcopo de Vico, electus Rhegitanus, ante consecrationem obiit anno 1586.

Rhotomagenses, in Normandia Gallie.

22 S. Ansbertus, Gallus, monachus & Abbas Fontanellæ in Gallia, post Sanctum Audoënum ecclesiæ regimini præpositus anno 677. non plus quam annis quinque eidem præesse potuit; inuidorum perfidia

perfidia Pipino Duci delatus, ab eodem in exiliū actus, in Altomonte Hannoniæ cœnobio pacificè obdormiuit anno 695. exilij sui 14. die 5. Idus Februarij. *Tritte. lib. 4. c. 57. Ansgradus monachus in eius Vita apud Surium, Tomo 1. & alij.*

42 D. Hugo, Gallus, monachus Monasterii S. Dionysii extra Parisios creatus anno 942. sua inhonesta conuersatione, & mala uita, habitu potius, quam opere monachum se fuisse ostendit: præfuit annis 47. & obiit anno D. 989. *Demochares de sacrif. miss. Tomo 2. c. 20. & Belforescius in Cosmographia.*

45 S. Maurilius, siue Mauritius, monachus Monasterii Fiscanensis in Normandia, in ordinem redacto Malgerio Episcopo, Gulielmi bastardi Angliæ Regis Patruo, dignus inuētus est, qui ecclesiæ Dei præficeretur anno 1055. & tantum effecit sua sana doctrina, & sancta conuersatione, (spatio annorum 12. quibus sedem illam gubernauit, ut maculam quam Hugo suis prauis moribus monastico Ordini reliquisse uidebatur, ex toto diluerit. Migrauit ad Dominum miraculis clarus anno 1067. Idibus Septembris, & in ecclesia S. Mariæ Rothomagi sepultus est. *Tritte. lib. 4. c. 120. Continuator Bedæ lib. 3. cap. 19. & alij.*

47 D. Gulielmus, monachus & Abbas Sæcti Stephani Cadomi in Normandia, mediætè S. Maurilio anno 1079. succedens, laudabiliter præfuit annis 31. & sic boni Pastoris functus officio, obiit an. 1110. *Demochares, & Belforescius locis supra citatis. et Matth. Vuestm. ad annum 1079.*

49 D. Hugo, Anglus, monachus Monasterii Cluniacensis, & Abbas Radingensis in Anglia, creatus anno 1130. siue duobus annis ante, ut uult Demochares, præfuit landabiliter annis plus minus 36. Et anno 1154. corpus Sancti Firmati leuauit è terra. Migrauit anno D. 1166. *Matth. Vuestmon. ad ann. 1130. et Chron. Cluni. in hac uerba.* Hoc etiam Marte militabat Hugo monachus, & religiosus Cluniacensis, uir magnus inter magnos, qui & ipse pro sui dignitate, & meritis promoueri meruit ad Archipresulatum Rothomagensium; de quo extant epistolæ in 1. & 6. lib. epistolarum S. Petri Abbatis.

56 D. Odo Gallus, monachus & Abbas S. Dionysii extra Parisios, uir doctus, & eruditus, & in ecclesiæ negotiis rectè disponēdis apertissimus, creatus anno 1247. gaudium quod omnes de sua conceperāt promotione, morte sua repentina in tristitiam uertit, sequenti enim assumpti ministerii anno uitam cum morte commutauit. *Tritte. lib. 4. c. 106. Demochares, et Belforescius. ibid. et Matth. Vuestmo.*

R 2 D. Petrus

62 D. Petrus Rogerii Lemouicensis, Gallus, Monachus, & Abbas Fiscanensis, eo anno quo creatus est Senonensis Archiepiscopus, qui fuit 1338. assumptus est ad regimen Rothomagensis ecclesie, cum præcedenti factus fuisset S. R. E. Card. ab Benedicto Papa XII. tandem anno suæ administrationis quinto, Summus Pontifex renunciatus Clemens VI. appellari uoluit. *Belfor. ibid. & alij innumeri Rugorum, siue Ranorum, qui habitant in corde maris.*

1 D. Libutius, Monachus Monasterii s. Albani iuxta Moguntiam, petitione Helenæ Rugorum Reginae, quæ sub Romano Imperatore Constantinopolitano Constantinopoli baptizata fuerat, ob uitæ integritatem, & sapientiæ doctrinam Apostolica iussione primus Rugorum Archiepiscopus anno Domini 960. ab Adalago Episcopo consecratus, quibusdã occasionibus ab itinere suspensus, anno sequenti die 15. calendas Martii, migravit a sæculo, antequam munus sibi impositum exequi posset.

2 D. Adalbertus, Monachus cœnobii S. Maximini nõ longe a mœnibus ciuitatis Treuirensis, uir religione & eruditione uenerabilis, procurate Vuilhelmo Archiepiscopo, qui eius sanctitati inuidebat, ab Ottone. I. Imp. omnibus quibus indigebat copiis instructus, genti Rugorum honorificè post Libutiũ mittitur anno Domini 961. Sed cum in his, propter quæ missus fuerat, nihil proficeret, inaniterque fatigaretur, in patriam rediit anno 962. & nonnullis ex suis sociis in redeundo occisis, nix ipse euadere potuit. Reuersus autè ab Imp. honorificè susceptus est, & a Vuilhelmo Episcopo, ut facinus in le cõmissum sibi condonaret deprecatus. Tandè, Erkamberto Vuirzburgensis Monasterii Abbate defuncto, electione Monachorum, Imperatorisque voluntate, eidem successor datus anno 966. in eodem cœnobio uitæ reliquum in bonis operibus consumpsit, & non sine opinione sanctitatis decessit.

ANNOTATIO.

Regino Abbas Prumensis, Chronicorum lib. 2. ad annos citatos prefatorum duorum creationes diligenter annotatas reliquit: ideoque uidetur errasse Tritemius, de uir. ill. ord. S. Ben. lib. 4. c. 107. & 114. qui Ruthenorum, pro Rugorum, Archiepiscopos fuisse dicit, & Libutium, quem ipse Hibatium nominat, multos ad Christi fidem in Russia conuertisse, cui ut ex Reginone constat Libutius in Rugiã non peruenerit morte præuenit.

Ruthenorum.

S. BRUNO, Germanus Saxo, ex illustri Baronum de Queisfurt profa-

profapia genitus, monachus cœnobii Magdeburgensis, sub cura & magisterio Sancti Adelberti, qui postea primus eius ciuitatis Archiepiscopus factus est, uir religionis eximia, probatæque sanctitatis: amore Dei; & animarum lucrandarum zelo succensus, barbaris & procul existentibus populis, Russis uidelicet, quibus Archiepiscopus datus fuerat à Summo Pontifice, sementa fidei sparsit. Qui cum constantissimè nouis frugibus Dominicum locupletare agrum fatageret, & Christum assiduè ingenti ardore memoratis euangelizaret gentibus, tandem in Prussia ab quibusdam induratis, & furibundis fidei irrisoribus, manibus truncatis & pedibus, lingua insuper præcisa, ac erutis oculis, demum capitis amputatione ad palmam peruenit martyrii, anno Dom. 1008, die Id. Octobris.

ANNOTATIO.

Vt erratum est à Demochare de sacrif. missæ Tomo 2. c. 25. in nomine Archiepiscopatus, sic & grauius erratum est à Trittemio nostro, & Sixto Senensi in nomine monasterij, et patrie huius S. Bruni nostri. Non enim uult Demochares, Archiepiscopus fuit illorum Ruthenorum, qui sunt in Vasconia, hodieq; Rhody uocantur; sed aliorum Ruthenorum, Lituanis, Polonis, & Prussis uicinarum, qui à Plinio, & Ptolomæo, Roxolani, à Strabone Ryxani, ab alijs uerò Neothericis presertim, nunc Russi, siue Rutheni appellantur. Hi bifariam diuiduntur; qui dicuntur Albi, uicini Lituaniæ ex nomine fluij Moscouij, Moscouitarum nomen retinent, ibiq; Archiepiscopalis sedes est Nogardia: Alij Rutheni, Rubri uocati, Orient aliores, ac Borysibenis proprios sunt. Nec ei patria fuit Italia, ut Trittem. de script. eccles. et Sixtus lib. 4. Biblioth. sanctæ reliquerunt, sed Saxo, ex nobilissima Quersfurtorum familia, quæ à Ducibus Saxonie originem traherat, ut relictissime prodiderunt F. Paulus Langius in chronico Citizenensi. & F. Petr. Gratepolius de Episco. Germania. Qui error & aliud absurdum magis peperit, ut dixerint Monachum Casinensem fuisse, scripsisseq; in Genesim commentaria, & tandem per martyrii gloriam ad cœlos, quæ omnia genere mortis excepto, non huic, sed S. Brunoni Casinensi Abbati tribuenda sunt. Cui enim legissent Trittem. Sixtusq; qui illi sequitur, Brunonis in Genesim commentaria, & quis ille esset Bruno ignoraret, ex nominis æquiuocatione unum pro altero non rectè acceperunt, & hunc errorem suis cartis inseruerunt. Tolerandus quodammodo esset Sixtus si non dixisset eum martyro coronatum, cui constat Brunonem antea Signinensem Episcopum, & Italem fuisse, & insuper Monachum Casinensem. Corrigendi igitur sunt presati auctores, & quæ ab illis Brunoni huic martyri tribuuntur, Commentarij, in Genesim, patria, & cœnobium, Brunoni Casinensi restituenda, sed mortis genus huic nostro Brunoni dandum.